

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 100/12

Λουξεμβούργο, 12 Ιουλίου 2012

Απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-55/11, C-57/11 και C-58/11
Vodafone España SA κατά Ayuntamiento de Santa Amalia και Ayuntamiento
de Tudela
France Telecom España SA κατά Ayuntamiento de Torremayor

**Μόνον σε ιδιοκτήτες υποδομών για την παροχή υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας
μπορούν να επιβληθούν τέλη για την εγκατάστασή τους σε κοινόχρηστους χώρους**

*Συνεπώς, τα ως άνω τέλη δεν επιβάλλονται στις επιχειρήσεις οι οποίες απλώς χρησιμοποιούν τις
υποδομές αυτές*

Η οδηγία για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών, η οποία καλείται οδηγία για την αδειοδότηση ¹, επιτρέπει στα κράτη μέλη την επιβολή τελών, μεταξύ άλλων, για δικαιώματα εγκαταστάσεως των αναγκαίων υποδομών για την παροχή τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών υπεράνω ή υποκάτω δημοσίου ή ιδιωτικού ακινήτου.

Διάφοροι ισπανικοί Δήμοι επέβαλαν στις επιχειρήσεις κινητής τηλεφωνίας τέλη για την εγκατάσταση, στους δημοτικούς κοινόχρηστους χώρους, των αναγκαίων υποδομών για την παροχή τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών. Τα τέλη αυτά επιβλήθηκαν στις επιχειρήσεις ανεξαρτήτως του αν ήταν ιδιοκτήτριες των εγκαταστάσεων αυτών.

Η Vodafone España και η France Telecom España, πάροχοι υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας στην Ισπανία, αμφισβητούν ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων τη συμβατότητα με την οδηγία για την αδειοδότηση της επιβολής τελών στις επιχειρήσεις που είναι απλές χρήστριες, και όχι ιδιοκτήτριες, του δικτύου ηλεκτρονικών τηλεπικοινωνιών.

Το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) ερωτά το Δικαστήριο αν η οδηγία για την αδειοδότηση επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν τα επίμαχα τέλη στους χρήστες του τηλεπικοινωνιακού δικτύου.

Στην απόφασή του, το Δικαστήριο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι, στο πλαίσιο της οδηγίας για την αδειοδότηση, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επιβάλλουν άλλες επιβαρύνσεις ή τέλη για την παροχή δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών πέραν εκείνων που προβλέπονται στην ως άνω οδηγία. Στο πλαίσιο αυτό, τα κράτη μέλη έχουν μεταξύ άλλων την εξουσία να επιβάλλουν τέλη για δικαιώματα εγκαταστάσεως διευκολύνσεων υπεράνω ή υποκάτω δημοσίου ή ιδιωτικού ακινήτου.

Συναφώς, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι η οδηγία για την αδειοδότηση δεν δίνει τον ορισμό ούτε της έννοιας της εγκαταστάσεως διευκολύνσεων υπεράνω ή υποκάτω δημοσίου ή ιδιωτικού ακινήτου ούτε του οφειλέτη του τέλους για τα δικαιώματα που αφορούν την εγκατάσταση αυτή. Εντούτοις, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά την οδηγία πλαίσιο², τα δικαιώματα για την εγκατάσταση, σε δημόσιο ή ιδιωτικό ακίνητο, διευκολύνσεων – δηλαδή υλικών υποδομών –, **απονέμονται στην επιχείρηση στην οποία έχει επιτραπεί να παρέχει δημόσια δίκτυα επικοινωνιών και η οποία, ως εκ τούτου, έχει το δικαίωμα να εγκαθιστά τις αναγκαίες διευκολύνσεις.**

¹ Οδηγία 2002/20/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών (ΕΕ L 108, σ. 21).

² Οδηγία 2002/21/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με κοινό κανονιστικό πλαίσιο για δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (ΕΕ L 108, σ. 33).

Συνεπώς, τα τέλη για δικαιώματα εγκαταστάσεως διευκολύνσεων μπορούν να επιβάλλονται μόνο στον κάτοχο των δικαιωμάτων αυτών, δηλαδή στον ιδιοκτήτη των υποδομών που είναι εγκατεστημένες υπεράνω ή υποκάτω των οικείων δημοσίων ή ιδιωτικών ακινήτων.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο απαντά ότι **το δίκαιο της Ένωσης δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν τα τέλη αυτά στις επιχειρήσεις οι οποίες, χωρίς να είναι ιδιοκτήτριες των υποδομών, τις χρησιμοποιούν για την παροχή υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας.**

Το Δικαστήριο διαπιστώνει εν συνεχεία ότι, δεδομένου η διάταξη της οδηγίας για την αδειοδότηση³ όσον αφορά την επιβολή των τελών είναι σαφής και άνευ αιρέσεων, οι ιδιώτες μπορούν να την επικαλούνται ευθέως, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, κατά της εφαρμογής αποφάσεως δημόσιας αρχής η οποία δεν συμβιβάζεται με την ως άνω διάταξη.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

³ Άρθρο 13.